

Раде Танасијевић

ВИТЕШКО ДОБА

УСПЕХ

Одувек сам поштовао људе
Који без журбе
Раде на својој пропасти.
Не недостаје ми самопоштовања.
Само нерадо говорим
О својим успесима.

Постоје људи који се
Наслађују успехом
Као Јов својим јадом.
Нешто ме спречава у томе.
Није то скромност
(Та врлина бедних.)
Нешто је друго по среди.

Увек о успеху. И без успеха
Носимо климу годишњих доба
У свом крвотоку.
А Срце и Сунце никада
Неће знати једно за друго;
Ма шта се о томе ткало
У песмама.

ВОДЕНИМ БОЈИЦАМА

У пролеће побеле друмови.
(Да ли одлазим или се враћам?)
А мирис љубичица, зачудо
Ни плав ни бео, лута
По безбојном крају.

Постајем продавац пролећних слика.
Али нико не купује.
Никоме није потребан
Крекет жаба сачуван под ледом
Или повратак ластва – као успомена.

Поклањам. Раздајем се.
Цртам путеве недокучиве,
Округле жене и коцкасте људе,
Цртам куће, светове веће од кућа.
Цртам воденим бојицама.

СЛАВУЈ

Веровао сам, док те не видех,
Да твој глас опонаша
Раскош твог перја.

Они који се куну у очевидност
Мењали би те
За крештаву лепоту.

Ноћу у паузама твојих напева
Спавају уморне војске.
Незасите су уши мрака.

Зовеш и одазиваш се,
Одлазиш и враћаш се,
А ми не напуштамо крлетку.

Гавранима смо подарили глас
Да би нам говорили црне вести;
Из дана у дан црње.

А ти певај булбуле!
Пуни срце љубављу.
Нисмо те ни звали.

УМОР

Покрети
Као у густом ваздуху литургије
У одежду достојанства заодева се умор

Пропустили смо час
Кад су се тамне покрајине продавале
За сјај стаклених перли на длану
(Могли смо продати скупо)

Други нек зборе о молитви тела
Речи су као капи смоле
(Не теку и не сахну)
И могу бити клетва
Или благослов

На дно потонули
(Ко ће нас тражити на овој адреси)
Шта нам преостаје

Да ћутимо
И кусамо сиротињску чорбу
Златним кашикама

Док се над нама отимају о хрид

МАЛЕ ДРЖАВЕ

Прелеп је живот
у малим државама
блиске су планине реке
теку једне у друге
дани су празници
сви смо помало род
и окупљамо се у разговору
да славимо даљину

пчеле имају где
да оду имају
где да се врате
неупоредив је живот
у малим државама

сударамо се
безглаво као
муве у тегли

мало је ваздуха
воде земље мало
по мало бива све
тешње није
као раније пре-
леп је живот
у малим државама.

ВИТЕШКО ДОБА

Кроз визир зурим у решеткаст сутон.
Тврдим се опколих градом.

Не скидам свој тешки оклоп.
Истрајно ме штитио кроз многе војне.
Сада, у миру, шта ће ме штитити
Од лажљиве нежности?
Миловања моје драге остављају
Мален траг на жељезу.
Живо кад додирнем жичаним рукавицама
Претвара се у клупко страха.

Успављујем се у свом оклопу
Као у мртвачком лесу.
У сан ми долазе корњача и рак.
Разодевају се до голе коже.
Између мене и света
Нема ни копрене ни стида.
Стоји само реч. Стоји само дах.

СУДЊИ ДАН

*Ост̄арели свей̄ нема више̄ љређешње снаге...
Зима нема довољно киша да би
Най̄ојила засејана ђоља, а ни лей̄о
довољно сунца да би дозрела лей̄ина...
на ђољима нема рай̄ара...на мору морнара...
у судовима више̄ нема љравде*... песници
се не поштују... приближава се судњи дан.*

Судњи дан је био и прошао.
Ово су вајкања необавештених. Стигла је
зима, та господарица међу добима.
Већ чујем пријатеље, мразна их ноћ гура
на моја врата. Добри пријатељи,
не дајте вину да остари, не дајте
очи да заклопим.
Судњи дан је био и прошао.

Светлост леже по уснулим кћерима.

* Св. Кипријан – 250. године